

[Pia Kjærsgaard]

»Er ministeren bekendt med, at Fremskridtspartiet skulle være fremkommet med urealistiske sparekrav i forbindelse med forberedelserne til finansloven, eller har Fremskridtspartiet på nogen måde stillet nogen ultimative økonomiske krav til finansloven for 1988 eller dennes udformning andet end, at partiet har ønsket en vis indflydelse for at stemme for loven?«

Pia Kjærsgaard (FP):

Efter regeringens forlig med Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om finansloven har der fra forskellige politikeres side været fremsat udtalelser om, at Fremskridtspartiet skulle have nægtet at stemme for loven lige fra første færd henholdsvis skulle have stillet urealistiske sparekrav til finansloven.

Som tingene udviklede sig, har regeringen accepteret en forøgelse af det offentlige budget, og set i det lys vil ethvert spareforslag være urealistisk.

Imidlertid mener Fremskridtspartiet ikke, at det er samfundsnyttigt at forøge udgifterne, og da partiet var indstillet på at forøge de offentlige pensioner, fandt vi det rigtigt også at påvise, hvor der var mulighed for besparelser. Denne håndsækning til regeringen bliver nu misbrugt af nogle af regeringspartierne medlemmer og ministre, og derfor bedes ministeren redegøre for de faktiske forhold.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Under debatten i formiddags blev der indimellem stillet spørgsmål, som der blev sagt at man godt kendte svaret på, og jeg vil sige, at dette spørgsmål hører nok til den kategori af spørgsmål.

Jeg har måske lidt svært ved at se ideen i at diskutere dette på nuværende tidspunkt, hvor vi står over for en debat om finansloven, men hvis man ser på fru Pia Kjærsgaards spørgsmål, er der vel to hovedelementer i det. Det ene er: Er Fremskridtspartiet fremkommet med urealistiske sparekrav? Det andet er: Har Fremskridtspartiet stillet ultimative økonomiske krav til finansloven?

Hvad angår det første, vil jeg klart sige til fru Pia Kjærsgaard: Ja, man har jo sagt, at man ville spare 40 mia. kr. på finanslovsforslaget. Man har ikke ulejliget sig med at forklare hvordan, men man har sagt, at man ville spare 40 mia. kr., og derfor er mit svar: Ja, det er urealistisk.

Selv om der skulle være et enkelt forslag imellem, som regeringen kunne acceptere – og det vil jeg ikke afvise – ved fru Pia Kjærsgaard udmærket, at der ikke var flertal for det i Folketinget.

Hvad angår det andet spørgsmål om de ultimative økonomiske krav, vil jeg sige: Ja, det er klart fremgået af debatten, at Fremskridtspartiet ønskede en betydelig forhøjelse af folkepensionen, og det fremgår af partiets forslag, at den skal være af størrelsesordenen mindst 7–8 mia. kr. Det er klart blevet opfattet som et ultimativt krav.

Så vil jeg endelig sige om det at stemme for finansloven, at det har Fremskridtspartiet aldrig gjort tidligere, og ingen har forestillet sig eller drømt om, at det skulle kunne blive tilfældet i år.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg er langt fra tilfreds med ministerens svar, hvilket sikkert heller ikke kommer bag på ham, men jeg vil godt spørge, om ikke det er korrekt, at de 40 mia. kr., som ministeren henviser til, udelukkende er nævnt i et brev, sendt til finansministeren, med nogle ønskemål, og det er understreget i dette brev, at det udelukkende er ønskemål, og at vi meget gerne vil give køb med hensyn til vore ønsker.

Jeg vil også godt spørge ministeren, om han ikke mener, det er lidt groft, når ministeren er klar over, at der vil ske en forøgelse af pensionerne med støtte fra nogle andre partier end dem, man sidder og forhandler med, at et andet parti – Fremskridtspartiet – så skal lægge besparelsesforslag til. Men o.k., det gør vi gerne, og jeg vil godt have ministeren til at bekræfte, at det er korrekt, at vi har anvist besparelser på omkring 7 mia. kr. udelukkende beregnet som et idékatalog, for at ministeren kunne finde nogle steder, hvor de seks såkaldt antisocialistiske partier kunne sætte ind med nogle besparelser til fordel for en forøgelse af folkepensionen.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg går ud fra, at Fremskridtspartiet fortsat står ved det brev, de sendte til mig, og hvori man udtrykte ønske om en besparelse på 40 mia. kr. Efter at jeg havde modtaget det brev, bad jeg om at få detaljeret oplyst, hvor man ville spare, og jeg modtog den 2. december et brev